

ikke Hjælpekasselovens Mening, det er udenfor denne Lovs Rammer, naar man, hvad jeg ved er Tilfældet adskillige Steder, yder en fortløbende Hjælpekassehjælp som Arbejdsloshedsunderstøttelse. Det er ikke i Overensstemmelse med Hjælpekasseloven, og det er saa meget mere urimeligt, som man derved fuldstændig borteliminerer Betydningen af de Bestemmelser, som er indeholdt i Arbejdsloshedsloven. Det ærede Medlem kan have Ret i, at Livet tidt skaber Lovfortolkninger, men Livet kan ikke skabe Bestemmelser i Uoverensstemmelse med den givne Lovgivning, og Livet tillader ikke en Fortolkning, som tilsidesætter Hensynet til Loven. Derfor forekommer det mig, at det ærede Medlems Forsvar for den mange Steder fulgte Fremgangsmaade er et Forsvar, som i og for sig maa beklages. Det ærede Medlem maa, hvis han ønsker Muligheder tilvejebragt for Hjælpekassehjælp i det Omfang, som han anser for nødvendigt, søge Hjælpekasselovgivningen ændret. Saa længe den ikke er det, maa Hjælpekassebestyrelserne rette sig efter de Bestemmelser, som Loven af 1913 indeholder. Det ærede Medlem har jo ogsaa her erkendt, at hvis man holder sig indenfor Lovens Rammer, vil Udgifterne kunne formindskes særdeles væsentligt. De Udgifter, der i de senere Aar er afholdt, vil kunne begrænses i meget høj Grad, og deri maa jeg da ogsaa se et Udtryk for, at det ærede Medlem ikke er helt uenig med mig, naar jeg her foreslaar 750 000 Kr. som Maksimum for Statens Ydelse til dette Formaal, hvilket jo tillader Kommunerne at anvende et Beløb paa 2¼ Mill. Kr. aarlig til Hjælpekasserne, et Beløb, der ligger over det, der er anvendt i noget foregaaende Aar, 1921—22 og 1922—23 undtaget.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. C. Jacobsen har Ordet for en kort Bemærkning.

C. Jacobsen: Jeg vil sige til den højtærede Indenrigsminister, at Fortolkning af Love har altid fundet Sted, naar det var nødvendigt, og Fortolkning af Love vil i al Fremtid finde Sted, naar det er nødvendigt, og den højtærede Indenrigsminister har selv vist Vejen, naar hans gode Hjerte løb af med ham. Jeg skal her kun pege paa Enkeloven, hvor der jo ogsaa er sket en Fortolkning, som ikke er lovmedholdelig, men er ganske udmærket. Den burde have været bedre endnu, men den er god og viser, at den højtærede Inden-

rigsminister, naar det passer ham, heller ikke selv er bange for at fortolke. Jeg er ganske overbevist om, at jeg paa mit Partis Vægne kan sige, at vi skal være villige til at lægge for for at faa Hjælpekasseloven ændret saaledes, at den kan komme til at virke efter det, vi mener er dens Formaal, at hjælpe de fattige ud over Fattigdommen, saa at de kan blive fri for at ty til Fattigvæsenet.

Saa mener den højtærede Indenrigsminister, at det snarere maa beklages, at jeg har kunnet fremsætte et Forsvar for Fremgangsmaaden rundt omkring i Kommunerne. Ja, jeg for mit Vedkommende vil saa gerne tage det Ansvar, der kan væltes over mit Hoved, fordi jeg har forsvaret en Fremgangsmaade ude i Kommunerne, der havde det humane Grundlag at faa Hjælpekasseloven fortolket saaledes, at den kom til at virke efter sit gode, humane, sociale Formaal. Det Forsvar vil jeg i hvert Fald til enhver Tid blive ved at føre. Den højtærede Indenrigsminister sagde, at Udgifterne kunde formindskes, og at jeg havde indrømmet det. Ja, men jeg sagde ogsaa, at saa kan Opgaverne ikke løses.

Knud Hansen: Dette Lovforslag fremkommer som en Sparsommelighedsforanstaltning, men der vil ikke spares noget ved, at man nedskærer Statens Udgifter med 250 000 Kr.; der kan kun blive Tale om, at man vælter Udgifterne over paa andre Konti. Resultatet vil nemlig blive, at de Folk, der afvises af Hjælpekasserne, naar de ikke har noget at leve af, maa gaa over til Fattigvæsenet, og Fattigvæsenets Byrder bæres saa at sige udelukkende af Kommunerne. Naar Staten paa den Maade vælter Byrderne fra sig, vælter den dem over paa Kommunerne, og Samfundet faar de samme Byrder at bære alligevel. Jeg skal tillade mig at oplyse, at der paa Finanslovsforslaget for næste Aar staar opført 285 000 Kr. som Statens Udgift til Fattigvæsenet. Det er ikke noget stort Beløb i Sammenligning med Kommunernes Udgifter. I Statistiske Efterretninger oplyses det, at Udgifterne til Fattigvæsenet for 1917—18 var 19 478 000 Kr. og i 1918—19 21 988 000 Kr. Det er altsaa en ubetydelig Del af Fattigvæsenets Udgifter, der hviler paa Statskassen. Fattigvæsenets Udgifter bæres saa at sige udelukkende af Kommunerne, og naar man skærer Statens Tilskud til Hjælpekasserne ned, vil det uvægerlig faa til Følge, at Byrderne lægges over paa Fattigvæsenet. For det er jo ikke saa-